

Čís. 14876.

K § 37 ex. ř.

Zabavení pohledávky postoupené ještě před jejím zabavením dlužníkem třetí osobě může odporovati jen tato a to žalobou podle § 37 ex. ř.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1936, R I 1392/35.)

Prv ý s o u d zamítl návrh vymáhajícího věřitele na povolení exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky dlužníkovy, r e k u r s n í s o u d uznal podle návrhu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Povinný brojí proti usnesení, kterým rekursní soud povolil k vydobytí pohledávky vymáhajícího věřitele exekuci zabavením a přikázáním k vybrání její pohledávky, toliko proto, že prý pohledávku tu postoupil před zabavením třetí osobě. Tuto okolnost může však uplatnit jediné postupník a to žalobou podle § 37 ex. ř. Soud, povoluje exekuci, smí se v té příčině řídit toliko údaji obsaženými v exekuční žádosti (§ 3 odst. 2 ex. ř.).

Čís. 14877.

Předpis §§ 248, 866 obč. zák. předpokládá, že nezletilý se výslovně nebo lstivě vydává za zletilého a že smluvník nemůže si hned zjednat vědomost o této okolnosti.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1936, Rv I 2359/33.)

Žalobce domáhá se na žalovaných Františku H-ovi a Emilu H-ovi náhrady škody, vzešlé mu nedodržením smlouvy o převzetí obchodu, proti Emilu H-ovi též proto, že ho při uzavření smlouvy uvedl v omyl o své zletilosti a svéprávnosti. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m v otázce, o níž tu jde, z těchto

d ů v o d ů :

Jde o ručení za škodu ve smyslu §§ 248, 866 obč. zák. Tu ustanovena jest závaznost nezletilé nebo nesvéprávné osoby za činy nedovolené, nikoli závaznost ze smlouvy, za nedovolený čin pokládá pak zákon, že nezletilý se vydává za zletilého. Podle znění zákona předpokládá to lstivost a tvrzení vědomé nepravdy. Zákon nemá tu na mysli případ, že nezletilý o své nezletilosti neučinil projev a o ní prostě pomlčí, nýbrž

případ, že se vydává za zletilého, že tedy pozitivně tvrdí buď výslovně, že je zletilý nebo předstírá okolnosti, z nichž musí býti na to usuzováno. Musí tu jíti o falešné udávání zletilosti, o čin listivý a nedovolený, nestačí pouhé ujednání smlouvy za nezletilosti. Při tom se ještě předpokládá, že i druhá strana nemůže si snadno zjednat o tom vědomost. Takové jednání Emila H. žalobce svým přednesem netvrdil, co pak přednesl, nestačí k odůvodnění tohoto nároku, poněvadž z toho nelze usuzovati na nějakou listivost Emila H. Ani pokud jde o dodatečné schválení onoho ujednání s otcem Františkem H., nelze přisvědčiti dovolateli. Ovšem jest správné, že takové schválení nemusí býti výslovné a nemusí býti přímo vysloveno druhému kontrahentovi. Žalobce vůbec netvrdil, že František H. přímo schválil smlouvu Emila H. se žalobcem ujednanou 21. října 1930, v žalobě pak uvedl, že se rozhodl zrušiti smlouvu tu, když mu Emil H. řekl, že není plnoletý. Tím upustil od oné smlouvy, a snažil se o smlouvu jinou. Avšak v postupu Františka H. nelze shledati takové schválení, uváží-li se, že František H. proti ujednání svého syna se žalobcem o koupi obchodu zřejmě vystupoval.

Čís. 14878.

Povinnost otcova platiti náklady nemocničního ošetření za dítě dopravené do nemocnice na příkaz úřadu.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1936, Rv I 270/34.)

Proti žalobě Českého zemského fondu na zaplacení nákladů nemocničního ošetření dcery žalovaného namítl žalovaný, že jeho dítěti onemocnivšímu na spalničky, dostalo se nemocničního ošetření jedině z příkazu úředního lékaře; on sám se bránil tomu, by jeho dítě bylo převezeno do nemocnice. První soud žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Prvý soud žalobu zamítl, poněvadž zjistil, že dcera žalovaného podle § 7 zák. čís. 67/13 ř. z. na úřední příkaz byla převezena do nemocnice, a odvozuje z § 36 uvedeného zákona, že tyto náklady má nésti státní pokladna. Otázka však, kdo má nésti útraty v takovém případě, není ve zmíněném zákoně upravena. Neboť ustanovení § 36 d) uvedeného zákona vztahuje se pouze na dozor a separaci takových osob, které jsou nákazou podezřelé. Podle § 1 zák. čís. 332/20 Sb. z. a n. převzal ovšem stát výkon zdravotní policie obstarávané dosud obcemi. Co bylo povinností obcí, určoval zákon čís. 68 zák. z r. 1870 v § 2. Ohledně nakažlivých nemocí byla do § 4 čís. 8 zák. čís. 332/20 Sb. z. a n. celkem převzata dosavadní ustanovení. Které náklady má hraditi obec, určují §§ 15 až 17 zák. ze dne 13. července 1922 čís. 236 Sb. z. a n. Než tam o náhradě nákladů na stravování a ošetřování není zmínky, ani ohledně útrat odlučování podle § 7 zák. čís. 67/13 ř. z. Podle názoru odvolacího soudu jest při nedostatku jinakého zákonitého ustanovení toto pořadí osob k náhradě těchto útrat povinovaných: v první řadě má onemocnělý sám tyto náklady nésti,